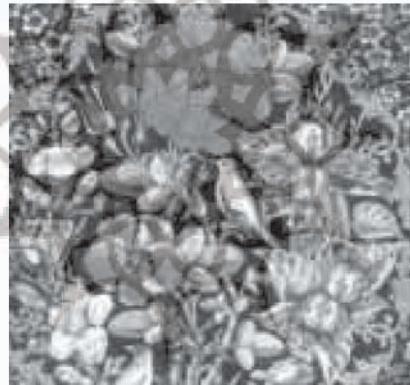

معرفی کتاب خارجی

خاستگاه‌های فقه اسلامی:

فقه مکی پیش از مذاهب متقدم^۱

○ محمود سیفی

خاستگاه‌های فقه اسلامی
مطالعات فرنگی

سوم هجری منجذب شده است. اما گلدتسبیر^۳ در اواخر قرن نوزدهم این نظریه را زیر سؤال برد. از سوی دیگر شاخت^۴ نیز در سال ۱۹۵۰ با انتشار کتاب خاستگاه‌های فقه محمدی(ص) این نظریه را کاملاً رد کرد. چه اگر فرض کنیم قرآن که در زمان حیات پیامبر(ص) نازل شده، بیست سال پس از ارتحال او به کتابت درآمده باشد^۵، شاهد شکافی ۱۵۰ ساله بین کتابت قرآن و مجامع حدیثی موثق خواهیم بود. پرسش اینجاست که ارزش تاریخی متون چنین جوامعی، به عنوان منابع فقاهت^۶ در اعصار بعد چیست؟

نظریه شاخت در مراکز مطالعات اسلامی در غرب پذیرفته شد و تأثیر عمیقی بر جریان مطالعات و تحقیقات بعدی گذاشت. موتسکی در این کتاب قصد رد دیدگاه شاخت را دارد. به عقیده موتسکی دیدگاه‌های شاخت عموماً غیرقابل دفاع و دست کم نیازمند حک و اصلاح بسیار است. از جمله اشتباهات شاخت (به نظر موتسکی) این بود که زمان آغاز فقه اسلامی را حدود پنجاه تا هفتاد و پنج سال دیرتر از واقع محاسبه کرده بود.

- The origins of Islamic Jurisprudence:
Meccan Fiqh before the Classical schools²

- Herald Motzki
- tr. Marion H. Katz
- Leiden 2002.

این اثر به زبان آلمانی در سال ۱۹۹۱ چاپ شده و از ۱۹۹۳ تلاش‌هایی برای ترجمه آن به انگلیسی صورت گرفته است لیکن ترجمه این اثر با درخواست ترجمه آن در خاورمیانه در سال ۱۹۹۹ سرعت گرفت. در ترجمه انگلیسی افزوده‌هایی نیز بر متن آلمانی انجام گرفته است. این مسئله که فقه اسلامی از چه زمانی به وجود آمده است از حدود یک قرن پیش محققان مطالعات اسلامی را به خود مشغول ساخته است. مسلمانان در قرون میانه چنین می‌پنداشتند که تحول فقه از دوران حیات پیامبر(ص) آغاز شده و به دوران تکوین مذاهب فقهی در قرون دوم و

بازسازی تاریخ اسناد توفیق نیافت. برای شاخت معیار اولیه و اساسی در بررسی توثیق روایات «محتو» بود و او آنچا که نمی‌توانست اسناد را با محتوا هماهنگ کند، وثاقت اسناد را زیر سؤال می‌برد.

هدف موتسکی در کتاب حاضر اثبات این مطلب است که: مقدمه شاخت مبنی بر این که همه «اسناد»‌های باقیمانده از نیمة اول قرن دوم و قرن اول، بی‌هیچ استثنای مجعلو و ساختگی است، صحت ندارد و قبل دفاع نیست یا دست کم عمومیتی که شاخت مدعی آن بود درست نیست. به اعتقاد موتسکی تاریخ‌گذاری نسبی متون براساس محتوای آنها و سپس بنا نهادن تاریخ تحول فقه بر آن نمی‌تواند به نتایج قطعی و متفق‌علیه منجر شود.

حال و با این مقدمات، آیا اطلاعاتی که درباره اصل آثار پیشین در مصنف عبدالرزاق موجود است، قبل اعتماد است یا مجعلو و ساختگی؟ و آیا ملاک‌هایی برای فهم و کشف این امر وجود دارد یا خیر؟ موتسکی استدلال‌هایی اقامه می‌کند که خود نام «ملک‌های توثیق» بدان می‌نهد - تا نشان دهد که اسنادهایی که کاتبان یا جمع‌کنندگان آثار نیمة نخست قرن دوم از آنها استفاده کرده‌اند قابل اعتماد است. ملاک‌های توثیق موتسکی بیشتر بر «شکل» و «ساختار» مبتنی‌اند تا محتوا. این ملاک‌ها بر عناصر زیر تکیه دارند: توزیع آثار در میان منابع؛ اشتراکات «رأی» و «حدیث»؛ نسبت احادیث منسوب به پیامبر با صحابه و تابعین؛ استفاده از کیفیت سلسله رواة؛ اصطلاح‌شناسی اسناد؛ وجود «رأی» شخصی؛ آراء معارض و متناقض درباره برخی متون؛ عدم قطعیت درباره نحوه بیان؛ گزارش‌هایی از تغییر عقیده‌ها و تناقضات در مسائل فقهی؛ و مانند آن.

اگر به این نتیجه برسیم که منابع استفاده شده در مصنف عبدالرزاق واقعیت دارد و مجعلو نیست می‌توانیم از بطن آنها به آثار متقدم متعلق به ربع نخست قرن دوم دست یابیم. این اطلاعات می‌توانند مبانی استوار و وسیعی را برای ترسیم تحول فقه در انتهای قرن اول و ابتدای قرن دوم در اختیار ما بگذارند؛ یعنی دوره‌ای که شاخت معتقد بود از آن دوره جز چند روایت قبل اعتماد به دست ما نرسیده است که همین چند روایت را نیز نمی‌توان به قطع به اشخاص تاریخی نسبت داد.

موتسکی با همین روش - تعیین ملاک‌های توثیق آثار - به قرن اول پا می‌گذارد. دلایل قوی درباره مؤثث بودن جمعی از احادیث منتبه به صحابه وجود دارد. از سوی دیگر برخی از احادیث منتبه به پیامبر(ص)

البته ریشه خطاهای شاخت از روش اوست. اثر شاخت مملو از مفروضات و مقدمات، استنتاجات تاریخی و روش‌های متنازع فیه و غیرقابل دفاع است. لذا موتسکی در فصل نخست این کتاب، روش‌شناسی شاخت و دیگر محققان مطالعه تاریخ فقه را بررسی می‌کند. این فصل تاریخچه‌ای از تحقیقات اروپاییان را در باب خاستگاه‌های فقه اسلامی ارائه می‌کند. موتسکی در کتاب حاضر منبعی را معرفی می‌کند که در اختیار شاخت نبوده است. این اثر همان مصنف از عبدالرزاق صنعی (متوفی ۲۱۱ ق) است که اگرچه معاصر شافعی بوده، از او تأثیر نپذیرفته است. اهمیت مصنف عبدالرزاق در این است که مراجعی کهنه‌تر از مراجع مجامع روایی کلاسیک را به ما می‌شناساند و البته حجم آن هم در مقایسه با موظاً، اثر مالک بن انس (متوفی ۱۷۹ ق)، بسیار زیاد است. مصنف مراجعی از نیمة نخست قرن دوم را معرفی می‌کند که بسیاری از آنها هرگز به شکل اثر مستقل به دست ما نرسیده‌اند. فصل دوم کتاب موتسکی تماماً به معرفی مصنف و بیان اهمیت آن اختصاص یافته است. موتسکی توضیح می‌دهد که روش بازسازی منابع که در اثر شاخت به کار گرفته شده روش جدیدی نیست. این روش عبارت است از استخراج متون یا منابع قدیمتر از درون آثار متأخر، با استفاده از اسناد و سلسله رواة. چنین روشی از قرن هجدهم در مطالعات کتاب مقدس رواج داشته و برای نخستین بار جولیس ولهاوzen^۱ این روش را به عرصه مطالعات اسلامی وارد کرد. البته این روش را بعدها با تغییرات و اصلاحات افراد دیگری چون هورست^۲، سرگین^۳، استات^۴، نوٹ^۵، روقر^۶، ورک مایستر^۷ و خلیل الثمینه^۸ در مطالعات اسلامی به کار گرفتند. به نظر موتسکی اکنون در اعتبار این روش اختلاف نظری وجود ندارد بلکه فقط در باب برخی جزئیات از قبیل حالت اسناد منابع، شفاهی یا مکتوب بودن اسناد اختلافاتی وجود دارد.

شاخت در بررسی‌های خود از مجامع روایی نیمه دوم قرن دوم مانند موظاً‌مالک و آثار ابویوسف (متوفی ۱۸۲ ق) و شیبانی (متوفی ۱۸۹ ق) این نکته را گوشزد کرده بود که این منابع خود حاوی منابع قدیم‌ترند. برای مثال او تصور می‌کرد که آثار ابویوسف و شیبانی از استادشان ابوحنیفه (متوفی ۱۵۰ ق) متأثر است و مالک از اثری متعلق به نافع استفاده کرده است که احتمالاً تاریخ آن باید به نیمة قرن دوم برسد. اما از آنجا که شاخت اسناد را در کل غیرقابل اطمینان می‌دانست هرگز به

چهارم نیز آغاز فقه اسلامی را مورد بررسی قرار داده است.

پی‌نوشت‌ها:

۱. این معرفی عمدتاً برداشت‌هایی از مقدمه موتسکی به ترجمه انگلیسی است.
۲. عنوان آلمانی کتاب چنین است:

Anfänge der islamischen Jurisprudenz

3. Ignaz Goldziher

4. Joseph Schacht

۵. اینکه قرآن در چه زمانی جمع و تدوین شده، محل اختلاف است،
دکتر محمد باقر حجتی ادله موافقان و مخالفان و نیز مراد از جمع و تدوین
را در کتاب زیر به بحث گذاشته است:
محمد باقر حجتی، پژوهش در تاریخ قرآن کریم، دفتر نشر فرهنگ
اسلامی، زمستان ۱۳۶۰.

همچنین جان برتون نیز در کتاب زیر این موضوع را مستقل‌آورده
پژوهش قرار داده است:

John Burton; The Collection of Qur'an,

Cambridge 1977.

و نیز پیرسون در بخش ۳-۴ از مقاله «قرآن» دلثة المعرف اسلام:

J. D. Pearson, "Al-Kur'an", in Et2, V5, pp.

404-405

6. Julius Wellhausen

7. Heribert Horst

8. Sezgin

9. George Staut

10. Albrecht Noth

11. Gernot Rotter

12. Walter Werkmeister

13. Khalil Athamina

14. P. Crone

15. Roman, Provincial and Islamic Law; The
Origins of Islamic Patronate (Cambridge, 1987).

را نیز واقعاً می‌توان موثق به حساب آورد. البته موتسکی تنها از روات
مکی در ملاک‌های توثیق استفاده می‌کند نه تمام رواتی که عبدالرزاق در
صنف بدان اشاره کرده است. بررسی احوال روات مکی نشان می‌دهد که
ریشه‌های فقه در مکه به اواسط قرن اول بازمی‌گردد و درباره تطور فقه از
نیمة قرن اول تا نیمة قرن دوم تفصیلات تاریخی خارج از حد تصویری
موجود است.

اینکه آیا فقه اسلامی از نظام‌های حقوقی غیرعربی پیش از اسلام
تأثیرپذیرفته یا خیر یکی از مهم‌ترین مسائلی است که محققان مطالعات
اسلامی از قرن نوزدهم تاکنون به حل آن علاقه‌مند بوده‌اند. از آنجا که
محققان پیش از موتسکی آغاز تطور فقه را پایان دوره اموی می‌دانستند،
شجره‌نامه آن را به عراق اسلامی (چنان که شاخت اعتقاد داشت) یا
سوریه (که کرون^۳ مطرح می‌ساخت) رسانده‌اند. اما موتسکی، در مقابل،
قلمره نفوذ این تأثیرات خارجی را به لحاظ زمانی به قرن اول (که شامل
دوران پیش از اسلام نیز می‌شود) و به لحاظ مکانی به شبه جزیره
عربستان محدود کرده است. به عقیده او درست است که می‌توان تصور
کرد فقه اسلامی حتی در همان محدوده زمانی و مکانی نیز از قوانین
محلي خاور نزدیک - که عمیقاً تحت تأثیر قانون رومی و بخصوص
ساختمارهای حقوقی یهودی بودند - متاثر شده باشد لیکن از آنجا که هیچ
 Shawahed معتبری در دست نداریم که این قوانین در قرون ششم و هفتم در
شبه جزیره شیوع داشته‌اند و نیز وجود قانون مکی پیش از اسلام نیز
برایمان محزن نیست نمی‌توانیم تأثیرپذیری فقه اسلامی را از جان
منابعی اثبات کنیم.

لذا موتسکی پژوهش پاتریشیا کرون را که با چاپ کتاب قانون رومی،
محلي و اسلامی: منابع ولايت اسلامی^۴ سعی در اثبات این مطلب داشته،
فاقد اعتبار می‌داند؛ زیرا تاریخ‌گذاری‌ها و مکان‌ها بر مبنای حدس و
گمان‌اند.

موتسکی کتاب را در چهار فصل تنظیم کرده است. فصل نخست به
بررسی تاریخچه پژوهش‌های غربی درباره تاریخ فقه اختصاص دارد.
فصل دوم یکی از منابع تاریخ فقه اسلامی را معرفی می‌کند که
همان مصنف عبدالرزاق صنعتی است و فصل سوم نیز به تطور فقه
اسلامی در مکه تا نیمة قرن دوم می‌پردازد. در این فصل پژوهش مفصلی
درباره عطابن ابی رباح، عمر بن دینار و ابن جریح انجام شده است. فصل